

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie ze skargi M. T.
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
V ACo 27/21,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2023 r.,
zażalenia M. T. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2023 r.,
sygn. akt I NSP 368/22

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 stycznia 2023 r. Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu skargi M. T. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. V ACo 27/21, odrzucił skargę.

Od postanowienia Sądu Najwyższego zażalenie wniosła osobiście M. T., żądając jego uchylenia, uznania skarżącej za „pokrzywdzoną i dyskryminowaną orzeczeniami I NSP 368/22 V ACo 27/21 i I C 852/21”, dopuszczenia środków zaskarżenia w trybie art. 380 k.p.c. oraz stwierdzenia rażącej przewlekłości i beczynności w sprawie i zasądzenie zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Po pierwsze, postępowanie prowadzone na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), nie jest samodzielnym postępowaniem co do istoty sprawy. Postępowanie ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało ukształtowane jako postępowanie incydentalne, oparte na modelu postępowania jednoinstancyjnego. Ani ustawa o skardze na przewlekłość postępowania, ani Kodeks postępowania cywilnego nie przewidują zatem środka zaskarżenia od postanowień w przedmiocie przewlekłości postępowania, co oczywiście dotyczy także postanowień Sądu Najwyższego w przedmiocie przewlekłości postępowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05 – zasada prawna).

Po drugie, zasadą konstytucyjną Rzeczypospolitej Polskiej jest, że orzeczenia Sądu Najwyższego jako organu konstytucyjnego, sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, nie podlegają zaskarżeniu w drodze środków odwoławczych. Wyjątek od zasady musiałby zostać wyraźnie wskazany w ustawie. Kodeks postępowania cywilnego nie ustanawia takiego wyjątku. W szczególności przepis art. 394¹ § 1k.p.c. określa zamknięty katalog spraw, w których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Podstawy zażalenia na orzeczenie Sądu Najwyższego nie mogą także stanowić ogólne art. 394^{1a} i art. 394 k.p.c.

Po trzecie, w ocenie Sądu Najwyższego nie ma podstaw do uznania, że obowiązujące uregulowania ustawy o skardze na przewlekłość postępowania są niezgodne z Konstytucją RP. Ustawa o skardze na przewlekłość postępowania była także badana przez Trybunał Konstytucyjny, który nie podzielił zarzutów skargi konstytucyjnej o niezgodności z Konstytucją jej uregulowań, wywodzonych z niedopuszczalności zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego rozstrzygającego o skardze. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „Art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony

do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 oraz z 2009 r. Nr 61, poz. 498) w związku z art. 394¹ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.) jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 176 ust. 1 Konstytucji.” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2015 r., SK 28/14).

Po czwarte, w postępowaniu cywilnym przed Sądem Najwyższym obowiązuje obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Skarżąca tymczasem wniosła zażalenie do Sądu Najwyższego osobiście.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 373 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[ms]